

مسابقه جهانی برای نابودی نسل ماهی‌ها

اقیانوس‌های گیتی مملو از کشتی‌هایی است که در انتظار شکار ماهی‌هایی هستند که دیگر وجود ندارند. آیا روزهایی فرا می‌رسد که بار دیگر توورها پر از ماهی شود؟

در همه آبهای جهان ذخایر ماهی در حال اضمحلال است. صیادیهای بی‌مسئولیت و کنترل نشده گران‌بهرترین انواع ماهیها را از اقیانوس اطلس گرفته تا اقیانوس هند در معرض تهدید قرار داده است. یک مقام مسؤول در سازمان ملل متحد می‌گوید: «دیگر هیچ جایی در جهان وجود ندارد که ذخایر دریایی در معرض نابودی قرار نداشته باشد.»

بیشترین ذخایر ماهی در آبهای ساحلی اقیانوسها و دریاها واقعند، اما تنها ماهی‌های شناور در این سواحل در معرض تهدید نیستند، از سال ۱۹۸۳ که قانون بین‌المللی دریاها، مالکیت ساحلی دریاها را برای کشورهای ساحلی از ۱۲ مایل به ۳۰۰ مایل

افزایش داد این امید حاصل شده که کشورهای ساحلی با استفاده از این قانون قادر خواهند شد به کنترل محدوده بیشتری از دریا که مورد هجوم ماهیگیران بین‌المللی قرار داشت پردازند. درست بود که آن‌ها موفق به جلوگیری از ماهیگیری بی‌رویه در این آبها شدند ولی گسترش محدوده مالکیت دریایی آن‌ها و سوسه‌شان می‌کرد که بر ظرفیت ناوگان ماهیگیری خود بیفزایند. یک آمار سازمان ملل می‌گوید: رشد جهانی ناوگان ماهیگیری در سال ۱۹۹۰ به سی درصد بالغ می‌شد، تعداد ماهیگیران به ۱۵ میلیون رسید و ظرفیت ناوگان ماهیگیری به ۲۳ میلیون تن افزایش یافت که این ارقام دو برابر ظرفیتی است که دریاها می‌توانند پذیرفتن آن را دارد.

افزایش این ظرفیتها موجب شده که تا سال ۱۹۹۰ هر روز از روز گذشته ماهی بیشتری صید شود و به موازات

آن هر روز تعداد ماهیهای اقیانوسها و دریاها از روز قبل کمتر شود. (فانو) وابسته به سازمان ملل اعلام کرده است که صید بی‌رویه ماهی امروز ذخایر این موجودات ارزشمند را به کمتر از ۴۰ درصد رسانده است و در بخشی از اقیانوسها به نظر می‌رسد که نسل این موجودات رو به نابودی است. افزایش مشارکت کشورهای جهان در صید ماهی، ذخایر پرارزش آبریان - از ماهی آزاد و تون قرمز اقیانوس اطلس گرفته تا میگوی اقیانوس هند - را از بین برده است.

هجوم به آبهای آن سوی محدوده
زیستگاه بیشترین تعداد ماهیها معمولاً در آبهای ساحلی قرار دارد، امروز تنها این دسته از ماهیها نیستند که در معرض نابودند. از سال ۱۹۸۲ که قانون گسترش محدوده آبهای ساحلی به ۲۰۰ مایل به مورد اجرا گذاشته شد کشورهای ساحلی بدون دغدغه شروع

به صید در مناطق متعلق به خود کردند و تا جایی پیش رفتند که در اندک زمانی ماهی‌های موجود در آبهای ساحلیشان همگی صید و این آبها از ماهی تهی شد و ماهیگیران به آبهای آن سوی محدوده ۲۰۰ مایلی هجوم بردند. این پدیده برای نخستین بار در آبهای ساحلی نیوفاندلند و پولاک در روسیه کانادا و دریای اخوتسک در روسیه مشاهده شد، کانادا انبساط به عنوان چاره‌جویی تهدید کردند که هر کشتی ماهیگیری را در خارج از آبهای ساحلی خود مشاهده کنند اقدام به توقیف آن خواهند کرد، روسها نیز طی قراردادهایی با شیلی و سایر کشورهای آمریکای لاتین محدودیت‌هایی را برای ماهیگیری در خارج از محدوده آبهای ساحلیشان منعقد کردند، اما این اقدامات بلافاصله منجر به برخوردهای ناسخوشانند میان این کشورها و ماهیگیرانی که در آبهای بین‌المللی

مقاصد سیاسی، اصل اول در پرداخت کمکهای خارجی است

در پس آن‌ها نهفته است ناامید شده‌اند بیش از پیش به منابع مالی سازمانهای خیریه که سازمانهای غیردولتی هستند روی می‌آورند که نتیجه آن افزایش و گسترش چشمگیر این سازمانها در سراسر جهان است. تعداد این سازمانها که در سال ۱۹۸۰ بالغ بر ۱۶۰۳ واحد بود در سال ۱۹۹۰ به بیش از ۲۵۴۲ رسید. این سازمانها که ۲۴ کشور جهان مستقر هستند بدلیل غیردولتی بودنشان در توسعه کشورهای فقیر از کمکهای بین‌المللی موفق‌تر بوده‌اند و چون در پروژه‌های بزرگ عمرانی فعال نیستند به اجرای پروژه‌هایی کوچک ولی مفید بحال توده‌های مردم اقدام می‌کنند. آن دسته از این سازمانها که غیر امریکائی هستند و معمولاً در آسیا و بویژه هند فعالند بسیار موفق‌تر از سازمانهای متناهی امریکائی که بیشتر در آفریقا فعالیت دارند هستند و باز دلیل آن تاثیر عامل «سوده در

سازمانهای امریکائی است که در هیچ زمینه و تحت هیچ شرایطی حتی در حوزه فعالیتهای خیریه حاضر به چشم پوشی از این عامل نیستند.

رشد

پس از جنگ دوم جهانی که ایده برقراری کمکهای خارجی در میان فاتحان جنگ مرسوم شد هدف از این کمکها فقر زدایی در کشورهای جهان سوم نبود بلکه ارتقاء سطح رشد اقتصادی مد نظر قرار داشت. در آن سالها کمکهای خارجی به عنوان ابزارهای انتقالی برای رساندن اقتصاد کشورهای جهان سوم به یک نقطه که از آن جهش اقتصادی خود را آغاز کنند بشمار می‌رفت، این کمکها می‌توانست کمبود سرمایه و اسعار خارجی را در کشورهای دریافت‌کننده کمک خارجی از میان بردارد و آن‌ها را به نقطه‌ای از رشد اقتصادی برساند که از آن

پس اقتصادشان به طور خودکار به رشد ادامه دهد، بهینیم نتیجه چه شد: در کشورهایی که بیشترین کمک خارجی را دریافت کردند و در آن‌ها بالاترین سرمایه‌گذاریها انجام شد کمترین رشد به دست آمد یا دست کم تنها عنصری که به آن توجه نشد رشد اقتصادی این کشورها بود. در سال ۱۹۸۸ در ۴۷ کشور فقیر جهان کمکهای خارجی تنها ۵ درصد تولید ناخالص ملی آن‌ها را تشکیل می‌داد، در بسیاری از کشورهای افریقائی که از این کمکها استفاده کرده‌اند بمدت ۲۵ سال کمکهای خارجی هیچ تأثیری بر رشد اقتصادیشان نگذاشت. در کشورهای آسیای جنوب شرقی نیز فعالیتهای اقتصادی ملی بر متکی بودن بر کمکهای خارجی پیشی گرفت و سهم اقتصاد ملی بر درآمد سرانه بسیار بیشتر از سهم آن از کمکهای بین‌المللی بود. این بررسیها نتایج

ناخوشانند اجرای پروژه‌های کمکهای خارجی را عیان ساخت و ایده کمکهای خارجی را تا آستانه شکست کامل پیش برد.

منبع: اکونومیست - ۱۳ مه ۱۹۹۲
ترجمه: سرویس ترجمه گزارش،

۱- یک مورد از این نوع کمکها که درارتباط با ایران است مربوط می‌شود به وامی که گویا اخیراً بانک جهانی در اختیار شهرداری تهران قرار داده است. قسمت عمده‌ای از این وام به مصرف خرید دستگاههای سنجش آلودگی هوا رسیده است، در حالی که اولاً مسؤول تعیین آلودگی هوای تهران و مبارزه با آن سازمان حمایت از محیط‌زیست و نه شهرداری و ثانیاً از این دستگاهها به تعداد کافی در تهران وجود دارد تا معلوم کند تهرانها روزانه چه اندازه‌گاز سمی استنشاق می‌کنند. گزارش،

اجرای سیاست خصوصی سازی در دریاها!

فعال بودند، شد.

یک مقام سازمان ملل می‌گوید: «این برخوردها هر لحظه بحرانی تر می‌شود، شاید گام بعدی این باشد که کشورهای ساحلی مجبور شوند برای حفاظت از قانون دریاها و صید بی‌رویه در آبهای بین‌المللی از گاردهای ساحلی و رزمناوهای خود استفاده کنند.»

این مقام می‌گوید: «چنین پدیده‌ای ناآشنا نیست بلکه همواره یک تراژدی عمومی را تشکیل می‌داده است، تاریخ به یاد دارد که چگونه آمریکاییانسل بوفالوها را از میان برداشتند، امروز نیز جهان برای

عادی خود محروم شده‌اند و خیل عظیمی از ماهیگیران کار خود را از دست داده‌اند، فدراسیون ماهیگیران فیلیپین نیز اعلام کرده است که سالیانه ۳۸ هزار ماهیگیر فیلیپینی به علت پایان یافتن ذخایر ساحلی این کشور از کار بی‌کار می‌شوند.

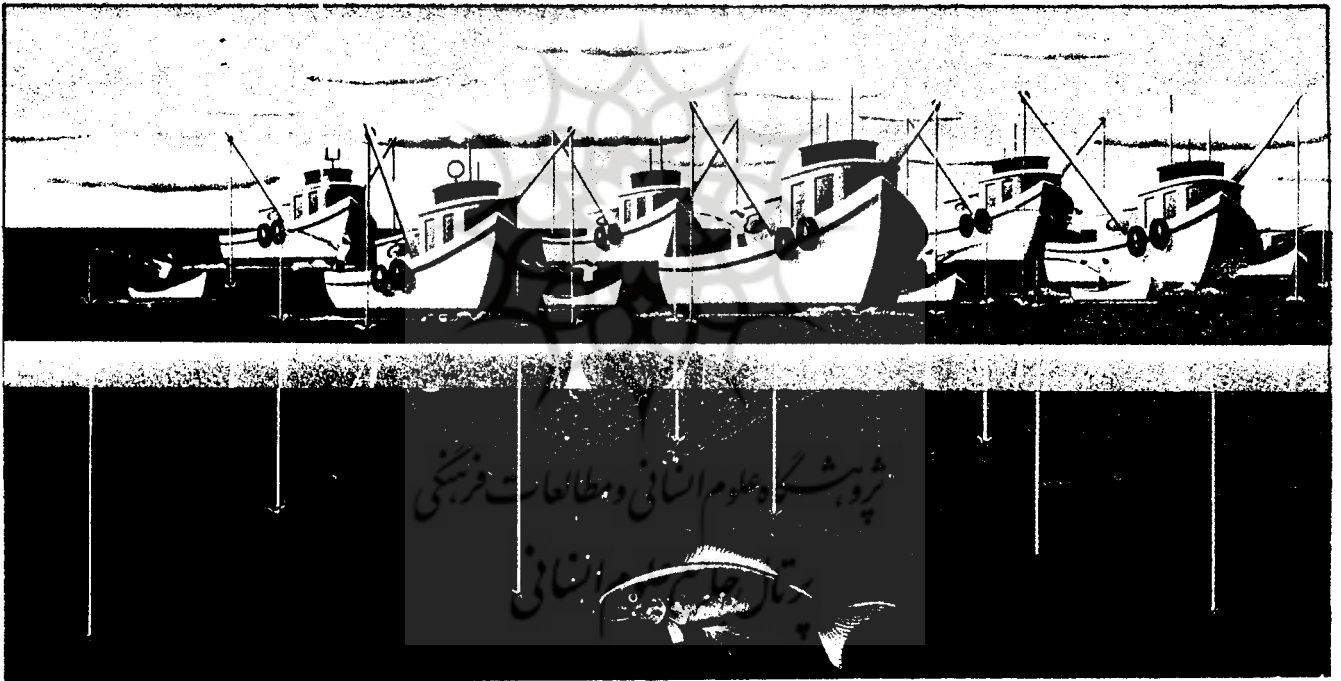
فاجعه در راهست

طرفداران محیط‌زیست بیشترین تقصیر را در ظاهر شدن چنین پدیده‌ای به‌گرددن سرعت پیشرفت تکنولوژی ماهیگیری و کارخانجات کشتی‌سازی

دریاها و اقیانوسها با فاجعه روبرو ساخته است. حتی کشورهایی که در آن‌ها مدیریت و اصول علمی در ماهیگیری رعایت می‌شود از فاجعه به دور نمانده‌اند، در ایالات متحده آمریکا ۴۳ درصد از مجموع صید ماهی می‌تواند صید نشود زیرا بیش از مصرف آن است. در قسمتهایی از آبهای اروپا این رقم به ۶۵ درصد می‌رسد.

در دریای شمال ماهی‌های یکساله و دوساله که هنوز رشد کافی برای مصرف انسان ندارند بی‌رویه صید و به

زمین‌گیر شده است، آینده و وضعیت اقتصادی ماهیگیران در غرب نیز بهتر از این نیست. در سیاتل مرکز ایالت واشنگتن در سواحل شمال غرب آمریکا کشتیهای ماهیگیری که قادر به پرداخت قسط ماهیانه خود نیستند از سوی بانکها ضبط و با قیمتی نازل به مشتریان جدید که برای منظورهای دیگر از این کشتی‌ها استفاده می‌کنند فروخته می‌شود، در بسیاری موارد دیده شده که ماهیگیران کشتیهای خود را به حراج گذاشته‌اند و با پولی که از فروش کشتیهای خود بدست می‌آورند

اقتراض نسل ماهی به مسابقه‌ای بی‌رحمانه دست زده است که نتیجه آن محو نسل ماهی در آبهای ساحلی در حال حاضر، و تهدید به محو آن در آبهای بین‌المللی در آینده است.»

این تراژدی تنها ماهی‌ها را در برنمی‌گیرد بلکه یک اقتصاد را در معرض تهدید قرار داده است. در بخش ساحلی آتلانتیک کانادا محو ذخایر ماهی بقای صدها دهکده ماهیگیری را زیر سؤال برده و در بخش سواحل اقیانوس آرام در روسیه ساکنان بیش از ۵۰۰ دهکده ماهیگیری از فعالیت

ماهیگیری می‌گذارند. در تکنولوژی امروز، ماهیگیری، با استفاده از وسایل الکترونیک که کشتی ماهیگیری مستقیماً به سوی ذخایر انبوه ماهی هدایت می‌شود ماهیها هیچ راهی برای فرار ندارند و تمامی آن‌ها در تورهای ماهیگیران گرفتار می‌آیند: «این جنگی است که ماهیها برای پیروزی در آن هیچ شانس ندارند»

تکنولوژی کارآ چنانچه بدرستی به کار گرفته شود همواره موفقیتی است در زندگی بشر ولی در زمینه ماهیگیری همین تکنولوژی، محیط‌زیست را در

دور ریخته می‌شوند. چنانچه همین روند ادامه پیدا کند بشر روزی افسوس خواهد خورد که چرا زودتر و به موقع جلوی فاجعه محو ذخایر ماهی را نگرفته است.

یک آمار سازمان ملل می‌گوید در سال ۱۹۸۹ ماهیگیران از فروش ۷۰ میلیارد دلار ماهی ۲۲ میلیارد ضرر کرده‌اند و چنانچه از طریق اعطای اعتبار و سوسید به آن‌ها کمک نمی‌شد از بسین می‌رفتند. ناوگان فرسوده ماهیگیری روسها که امروز قادر به پرداخت سوسید به ماهیگیران نیستند

شغلی دیگر را در پیش می‌گیرند. در سنگال ماهیگیران که از قایقهای قدیمی چوبی استفاده می‌کنند به علت پایان یافتن ذخایر ساحلی به آبهای عمیقتر روی می‌آورند و به گفته یک جامعه‌شناس سنگالی سالانه ۳۰ نفر از این ماهیگیران به علت برخورد قایقشان با کشتی‌های بزرگ جان خود را از دست می‌دهند. در کارلای هندوستان که یکی از غنی‌ترین ذخایر ماهی را در آبهای خود دارد اگر ماهیگیری در آبهایی که متعلق به ماهیگیر دیگری

دیمپلز

باربع قرن تجربه تولید و عرضه کالاهای بهداشتی و

آرایشی

Dimples

عرضه کننده بیش از ۱۴۴۰ قلم کالاهای بهداشتی و آرایشی

با استانداردهای انگلیسی و اروپائی

**شرکت دیمپل آداک کیش. نماینده
رسمی دیمپلز انگلستان در ایران در
استان‌هایی که نمایندگی ندارد نماینده
معتبر و فعال می‌پذیرد.**

تلفن دفتر مرکزی کیش: ۲۲۳۱-۰۷۶۵۳

تلفن بخش مرکزی تهران: ۶۴۰۳۹۴۲-۶۴۱۳۷۴۳-۰۲۱

اقتصادی

هنوز بسیاری از ذخایر در وضعیت مطلوب قرار دارند. ایشیرونومورا یک دیپلمات ژاپنی و رئیس کمیته ماهیگیری سازمان همکاری‌های اقتصادی و توسعه می‌گوید: «شاید این یک سخن غیرمسئولانه باشد ولی به نظر من در پس تصویری که از این بحران جهانی نشان داده می‌شود هدفهای سیاسی نهفته است. اصلاً قابل تصور نیست که بشر بتواند همه ذخایر آبیان جهان را صید کند.»

گرچه بسیاری از ملت‌های ساحل‌نشین که از پایان یافتن ذخایر دریائی صدمه دیده‌اند درصدد اعمال اقدامات سخت‌گیرانه در زمینه ماهیگیری هستند اما راه‌های دیگری نیز برای مقابله با این بحران ارائه شده است، یکی از این راه‌ها «خصوصی‌سازی» اقیانوسها است بدین معنی که به هر ماهیگیری حق صید محدود داده یا فروخته شود که او نیز این حق را داشته باشد که صید خود را مصرف یا به فروش برساند. زلاندنو و ایسلند تا کنون دست به خصوصی‌سازی آبهای خود زده‌اند و اینک طرحی در دست بررسی دارند که براساس آن به مبادله ذخایر ماهی خود با سایر کشورها بپردازند.

آمریکا نیز درصدد پیروی از این سیستم می‌باشد و قرار است در اولین مرحله در سال ۱۹۹۵ آن را در آلاسکا به مرحله عمل درآورد.

ظریفی به شوخی گفته است یک راه دیگر نیز برای حفظ ذخایر ماهی موجود است:

«دریاها را به منطقه جنگی تبدیل کنید و ماهیگیران را از بمباران بترسانید، مگر نه این‌که در جریان جنگ خلیج‌فارس ماهیگیری در این منطقه به حداقل رسید و در دریای آدریاتیک نیز که در جنگ بوسنی منطقه جنگی اعلام شده اثری از کشتیهای ماهیگیری دیده نمی‌شود!؟»

منبع: نیوزویک - ۲۵ آوریل ۱۹۹۴
برگردان از: سرویس ترجمه گزارش،

است صید کند دستگیر و ماهی‌های او سوزانده می‌شود.

برای ادامه این کسب و کار تقریباً هیچ راهی باقی نمانده است، سنت صید در آبهای آزاد در همه جا به شدت زیر حمله است.

اما سؤال اینجاست که چگونه می‌توان ماهیگیران را تحت کنترل درآورد. گروهی معتقدند که چنانچه در اندازه‌های قایق‌های ماهیگیری محدودیتهائی به وجود آید ماهیگیران قادر به صید انبوه نخواهند بود، مثلاً باید تنها به قایق‌هایی که اندازه آن‌ها ۳۰ فوت است اجازه ماهیگیری داده شود، اما قانونی وجود ندارد که تعداد قایق‌ها را مشخص کند، ممکن است ماهیگیران به محدودیت ابعاد قایق تن در دهند، ولی مقامات محلی تولید تعداد این قایق‌ها را چه خواهند کرد؟ گروهی دیگر می‌گویند باید ماهیگیران را وادار کرد که تنها ماهی‌های قابل استفاده را که صید کرده‌اند نگهدارند و بقیه را مجدداً به دریا رها کنند ولی تجربه ثابت کرده که مدت لازم برای جدا کردن ماهی‌ها آن قدر زیاد است که ماهی‌ها در عرشه قایق‌های ماهیگیری تلف می‌شوند.

سایتا ناندان رئیس کنفرانس قانون دریاهای سازمان ملل معتقد است برای نجات ذخایر آبیان جهان باید اقدام به وضع قوانینی «سخت‌گیرانه» کرد، اما سایر مقامات سازمان ملل اقدامات رادیکال را شایسته برای اعتبار این سازمان نمی‌دانند و معتقدند که باید از طریق اعمال روش‌های «ماهیگیری مسئولانه» همراه با دادن «هشدارهای قبلی» به ماهیگیران درصدد حل این معضل جهانی باشند. به رغم هشدارهای مقامات سازمان کشاورزی و خواروبار سازمان ملل مبنی بر اینکه ماهیگیری به صورت بحرانی جهانی درآمده است بسیاری از کشورها مسئله را تا این حد جدی نمی‌دانند. طرفداران صلح سبز با جانبداری از مقامات سازمان ملل می‌گویند: «ناگهان متوجه می‌شویم که دیگر دریا ماهی ندارد»

مقامات سازمان کشاورزی و خواروبار سازمان ملل می‌گویند با این حال تا کنون نیمی از ذخایر آبیان که ارزش اقتصادی دارند از بین رفته ولی